

3. kapitola

Paul by sa najradšej rozplakal alebo niečo rozmlátil! Bolo to smutné a zároveň úplne nafiču! Išlo ho rozdrapiť!

Už hodinu bol učupený za kurníkom a civel na dom. Všetci sa zhodli na tom, že pokazil celú dovolenku, ešte skôr než sa vôbec začala. Dokonca aj Karlota mu povedala: „Si hlúpy a ja už nemám chuť byť tvojou mladšou sestrou. Len kvôli tebe Dustyho skoro zastrelili!“

No najhoršie na tom bolo to, že mala vlastne pravdu. A vôbec nepomáhalo, keď opakoval, že v skutočnosti je na vine Max. Veľmi dobre vedel, že to nie je celkom tak. Max síce potiahol starému otcovi zo skrinky pušku, aby sa pred Paulom mohol vyťahovať, že vie strieľať – no on sa s ním nemusel trepať ako taký pako, najmä keď

netušil, čo má za lubom. Ved' ho vôbec nepozná! Okrem toho musel priznať, že aj on sa pred Maxom chcel trochu predviesť. Nech si myslí, že je frajer a že sa ničoho nebojí.

V prvom rade však Dustyho nemal nechávať osamote. Bolo predsa nad slnko jasnejšie, že po udalosti na parkovisku nie je vo svojej koži. Navyše, sú ďaleko od domova, kde sa Dusty nevyzná a kde je mu všetko cudzie. Preto mal predpokladať, že sa pokúsi vydať za ním. Ved' psovi sa nedá vysvetliť, ako sa veci vlastne majú – že ľudia bežne chodia na dovolenky, no potom sa vrátia späť, takže sa nemusí báť! Alebo že naňho určite nezabudne, ak sa niekam na chvíľu vytratí bez neho...

Sledoval, ako Karlota vychádza z domu a uteká k autu. Neobzrela sa okolo seba, takže ho nezbadala. Vzápätí sa objavili aj rodičia. Otec mal Dustyho na vôdzke a dával pozor, aby psík opatrne vyskočil na zadné sedadlo passatu. Potom zavrel dvere a sám nastúpil.

Len mama ešte chvíľu počkala a skúmavo sa pozrela jeho smerom. Takmer akoby tušila, kde sa skrýva. Rýchlo skrčil hlavu a pritisol sa k stene.

„Paul,“ zvolala Simona, „ideme sa pozrieť do dediny. O hodinu sme späť. Dúfam, že za ten čas sa nad sebou a nad tým, čo si vyviedol, zamyslíš.“

Paul sa ani nepohol. Vzápätí treskli dvere a ozval sa zvuk motora. Keď opatrne vyzrel spoza rohu, passat práve mizol na lesnej ceste.

Naozaj odišli bez neho. Chcú mu stoj čo stoj ukázať, akí sú nahnevaní. No možno na nich predtým nemal tak vrieskať.

„Neznášam vás!“ zakričal, predtým než vybehol z domu a schoval sa za kurníkom. Bol už z toho všetkého vyčerpaný a nevedel pochopiť, prečo mu tak vynadali.

Samozrejme, že si robili starosti, keď zistili, že nie je vo svojej izbe. Utekali ho hľadať – jeho, ale aj Dustyho, ktorý utiekol za ním. V lese potom natrafili na plačúceho Maxa. Keď utiekol z čistiny, začul výstrel. Netušil, že nablízku bol Dusty, a tak si myslel, že jeho starý otec možno strieľal na Paula! Presne toto povedal aj Paulovým rodičom...

Paul už medzičasom zistil, že Max tam hore chodieval so starým otcom trénovať strelbu. Tajne, pretože jeho mama o tom nesmela vedieť. A starý otec mu, samozrejme, prísne zakázal brať si pušku bez jeho vedomia. Preto Max spanikáril, keď sa tam zrazu objavil a skoro ho nachytil. Bolo však dosť zbabelé len tak sa odtiaľ vypariť, myslel si Paul. Zbabelé a podlé. Mal dokonca podozrenie, že Max možno plánoval všetko hodiť naňho a tváriť sa, že tam ani nebol...

Stále mal pred očami, ako starec mieri na Dustyho a ako sa k nemu cez celú čistinu rozbehol a kričal, aby nestrieľal. Ako muž v poslednej sekunde pušku zložil a zahrešil. Ako sa kňučiaci Dusty priplazil k nim. A ako starec potom predsa vystrelil! No našťastie len do vzduchu, akoby chcel Paulovi ešte raz poriadne nahnať strach.

„Je ti to jasné, ty fagan?!“ skríkol na Paula. „Puška nie je na hranie!“

Bolo mu to dokonale jasné.

Ale on predsa vôbec nechcel strieľať. A ani za svet nevedel pochopiť, prečo teda starec s Maxom streľbu vôbec trénoval!

Niečo podobné potom povedal aj jeho otec a mama dodala: „Duchov, ktorých privoláš, sa už nezbavíš.“

„Čo tým myslíš?“ vyzvedala Karlota.

„Že sám starý otec je na vine, ak má jeho vnuk hlúpe nápady. Lenže od teba by som čakala, že budeš mať trochu viac rozumu,“ otočila sa k Paulovi a pokrútila hlavou, akoby stále nemohla uveriť tomu, čo sa práve stalo.

Nie je to spravodlivé, pomyslel si Paul už asi po stý raz. A dovolenka je v keli!

Vybral si z vrečka mobil a naťukal správu pre Alex, svoju kamarátku doma v Novohrade.

*Všetko je tu nafiĝu, napísal. A ty ako? Ja možno zdrh-
nem a pôjdem domov.*

Potom však správu vymazal, vložil si mobil späť do vrečka a vstal. Už mu bolo jasné, čo urobí. Do dediny to predsa nie je až tak ďaleko. Hravo to zvládne aj pešo. A keďže dedina nie je bohvieako veľká, nemalo by byť ťažké nájsť rodičov. Možno im potom bude môcť ešte raz v pokoji vysvetliť, že aj jeho mrzí, čo sa stalo. Veľmi! A že si uvedomuje, že ich vydesil a že preto sa naňho nahnevali. Rovnako ako on na nich. Je hrozné, keď sa spolu hádajú. Preto sa ospravedlní a bude dúfať, že sa udobria.

Keď kráčal lesom, takmer sa mu vrátila dobrá nálada. Rodičia stratia reč, keď sa pred nimi zrazu objaví! Aj Karlota sa bude tešiť. A Dusty tiež. No napokon sa všetko odohralo inak, než očakával...

Najskôr uvidel Maxa. Na pastvine medzi lesom a dedinou, kde sa pásli kravy. Max ich práve vháňal do maštale. Keď zbadal Paula, rýchlo odvrátil pohľad. Paul chvíľu uvažoval, či sa s ním má pohovárať. Musia si to totiž vyjasniť, to je isté. No na druhej strane nevedel, čo mu má vlastne povedať...

„Hej, ty hlupák, kvôli tebe mi skoro zastrelili psa! A ty si zbabelo utiekol a nechal ma tam stáť s tou sprostou puškou!“

Paul si uvedomil, že ho zase premáha hnev. No Max za ním predsa mohol pokojne prísť a ospravedlniť sa, pomyslel si. Doma mu však riadne vynadali a pravdepodobne si želal, aby Paula nebol nikdy stretol...

Paul prechádzal okolo kravskej maštale, a práve keď sa chystal odbočiť na cestu vedúcu do dediny, počul, ako Max zavolať jeho meno. Kútikom oka zachytil, že chlapec pribehol k plotu.

„Hej, veď počkaj!“

„Áno?“

„Naozaj ma to mrzí. Nemal som to v úmysle, vážne. Len som chcel trochu...“

Max pokrčil pleciami a zadíval sa na svoje zablatené gumáky.

„Vytáhnovať sa?“ opýtal sa Paul. „Lebo si si myslel, že keď príde nejaký pako z mesta, treba mu ukázať, čo a ako?“

„Hej, tak nejako.“

„Celkom to nevyšlo.“

„A nemohli by sme aj tak... byť priatelia?“

„Neviem. Musím si to najskôr premyslieť.“

„Chceš vidieť malé teliatko? Pod' so mnou do maštale a ukážem ti ho! Kŕmim ho z fľašky, lebo mama mu zomrela pri pôrode. Teraz je trochu choré, robím si oň veľké starosti. Ale aj tak si ho môžeš pozrieť...“

Paul neodpovedal. Len mykol plecom a kráčal ďalej. Nech Max vidí, že sa stále hnevá. Hoci bol rád, že sa mu odvážil niečo povedať. Možno by to naozaj mali skúsiť ešte raz. No tentoraz si dá väčší pozor a nenechá sa nahovoriť na každú hlúposť! Ak vôbec bude mať čas! Musí predsa s rodičmi a Karlotou pochodiť po všetkých okolitých kopcoch. Samozrejme aj s Dustym, ktorého už nenechá samého ani sekundu.

O desať minút už bol v dedine. V dennom svetle vyzerali domy omnoho prívetivejšie než večer. Každý dom mal aspoň jeden balkón, kde kvitli červené muškáty. Na mnohých stenách si všimol obrovské maľby rôznych hornatých krajín, kamzíkov stojacich na samom konci úzkeho skalného výbežku či jeleňov, čo hrdo predvádzali svoje parožie. Na jednej z fasád bol namaľovaný lyžiar v krátkych kožených nohaviciach lederhose.

O kúsok ďalej natrafil na malú cukráreň so stolmi na chodníku. Sedelo pri nich zopár hostí, ktorí sa vyhrievali na jarnom slnku. Hneď vedľa bol zaparkovaný ich passat!

Paul sa poobzeral okolo seba a na opačnej strane ulice zbadal rodičov a Karlotu s Dustym. Stáli pred výkladom s pestrofarebnými drevenými vyrezávanými figúrkami, ktoré boli také veľké, že vyzerali skoro ako živé. Vošli

do obchodu. Práve keď Dusty nadvihol labku nad schod, Peter ho rýchlo potiahol cez dvere.

Paul si z vrecka vybral peňaženku a spočítal peniaze. Ak každému kúpi jeden kopček zmrzliny, malo by to stačiť! Uškrnul sa pri predstave, ako jeho rodina vyjde z obchodu a uvidí ho sedieť rovno pred cukrárňou.

Sadajte, už som objednal, povie. Čokoládovú pre ocina, čerešňovú pre mamu a malinovú pre Karlotu. Dúfam, že som vybral dobre.

A sebe kúpi lesnú zmes!

Hľadal voľný stôl a posadil sa. Keď prišiel čašník, nadištoval mu objednávku a dodal: „Môžete ich, prosím vás, priniesť, až keď prídu moji rodičia a sestra? Chcem ich prekvapiť!“

Čašník prikývol, a keď zmizol, Paul sa spokojne oprel o operadlo stoličky. Až vtedy si všimol, že pri vedľajšom stole sedí dievča, ktoré určite všetko počulo.

Teraz sa zvedavo nahlo dopredu a opýtalo sa: „Čakáš na rodičov?“

„Áno, a ty?“ zareagoval a v tej chvíli mu napadlo, že jeho otázka vyznela dosť hlúpo, pretože len zopakoval tú jej. Dúfal, že si o ňom nebude myslieť, že je truľo.

„Si odtiaľto?“ snažil sa to zahovoriť.